Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 06 Duben 2014 21:50

„To by mě zajímalo, kdo ti teď tohle všechno manažeruje,“ ptal jsem se před začátkem úterního koncertu. *„Já sama,“* odpověděla mi hrdě
Pavlína Jíšová
, takže jsem okamžitě spolkl svoje výhrady. Chtěl jsem totiž prudit dotazem, jak je možné – když už mě nikdo přímo na pražský křest nového alba nepozval – že nikdo aspoň nebombardoval prostor e-maily o tom, že bylo natočeno album, je úplně skvělé a rozhodně si nenechte ujít jeho křest. Popřípadě že nevybral pro tuto příležitost nějaký větší sál. Ale ono to vlastně dopadlo dobře: akci jsem si shodou náhod našel sám, výběru Balbínky možná i rozumím: přes všechny nedostatky je určitě atmosférická a kdyby to nebylo v jejím velikostním ranku trochu legrační, řekl bych i že slavná.

Sálek byl narvaný nadšeným publikem a já jsem na tom vydělal úžasnou pozici: pokud tvrdím, že na koncertě dávám obvykle přednost tomu, abych dobře viděl před dobře slyšel, tak tentokrát to bylo na doraz. Seděl jsem pod pódiem a moc jsem si to užíval. Nemyslím ani to, že všechny tři účinkující dámy (Pavlína, její dcera **Adéla Jonášová** a **Petra Šany Šanclová**) jsou krásné a milé, ale tu atmosféru, ty písničky, které jsem po zvukově rozpačitějším začátku (zvuk Petr Bubák Bublák) nakonec i dobře slyšel. Všechny tři ženy hrály i zpívaly, ale samozřejmě že Pavlína tam byla hlavně proto, aby zpívala, a její kolegyně proto, aby ji doprovázely. Že skvěle hrajících multiinstrumentalistek, jako je Šany (v Balbínce akustická i elektrická kytara a mandolína) v téhle zemi příliš není, je asi známá věc; Adéla (akustická kytara, mandolína, irské flétny) ale nakonec nijak nezaostávala. Za zmínku určitě stály i úžasné trojhlasy. A co se to vlastně hrálo? No přece písničky z křtěného alba
To já, písnička
(pokřtilo plzeňským trio spolupracovníků z televizního pořadu Třináctá komnata Pavlíny Jíšové). Protože se recenze nejspíš po čase objeví zde v rubrice Vyšlo jinde, nebudu o desce prozrazovat příliš, jen to, že je to vlastně Best of album, ovšem ne s písničkami převzatými odjinud, ale kompletně přehranými a přezpívanými. Takový průřez časem: z repertoáru Sem tamu jsme slyšeli
K zoufání prázdný myšlenky mívám
, od Žalmanova Spolu
Prázdný schránky
nebo titulku, od Nezmarů samozřejmě
Písek
, o kterém Pavlína prohlásila, že tuto desku vlastně nahrála kvůli němu – aby ho měla na nějaké

své desce.

A nejvíc písniček bylo ovšem z Pavlíniných sólovek točených v různých obdobích s různými muzikanty (*Láska je nádech*, *Tanči Marie*, *Dobrá zlá*, *Žába*…): už jich existuje opravdu dost. Obě sidewomen taky předvedly sólově po dvou svých písních.
Ale abych se od nadšení vrátil k svému brblavému úvodu. Taky mě mrzelo, že nepřijela čtvrtá dívka, která se na křtěné desce podílela, **Romana Tomášková** (zdravím do Blovic). S její výbornou baskytarou by vše bylo jistě ještě přenádhernější. Představoval jsem si, že asi někde hraje s některým jiným ze svých mnohých projektů, nicméně pak Pavlína řekla:
„Ona zítra učí… tak si s námi zahraje zase až v létě… už se těšíme.“
Říkal jsem si, že je něco špatně, a pak jsem si vzpomněl, jak Hank Williams končíval své koncerty hláškou:
„Sbohem, sousedé, a až po žních zasejete, tak se tu zase sejdeme.“
No, je to teď trochu naopak, ale možná, že se holt naše „lidová hudba“ vrací ke kořenům… Leda že by se našel ten manažer… a všechno by šlo jako po drátkách… Tahle sestava by si to určitě zasloužila. A hlavně Pavlína Jíšová, i přes nepřetržitě dorůstající výborné zpěvačky stále jedna z nejlepších v našich žánrech, ta, jejíž soprán, podání i osobnost mě nepřestává fascinovat od roku 1982, kdy se objevila na scéně. Aprílový koncert mě v tom jenom utvrdil.

Pavlína Jíšová a přátelé, křest alba To já, písnička, 1. dubna 2014, Praha, Balbínova poetická hospůdka